

EPISTOLA.

familia, ac ciuitates deleta prorsus, atque extincta sunt. Iam verò quæ alia aut opportunior, aut rebus præsentibus aptior rerum esse cognitio potest, quàm varias superiorum imperiorum mutationes, graues legum impositiones, tetra bella exhausta, fædas seditiones conflatas, ceterosque ancipites Italiae casus nosse? ut sitam multis, tamq̃ diris perfuncti demum diuina benignitate calamitatibus simus, nos aliquando tandem scuis illis emeruisse fluctibus gaudeamus: sin, quod Deus auertat, aliquot adhuc malorum, ac pestium tempestates nostra nobis culpa supersint: eas verò superiorum exemplo edocti in posterum prudentius euitemus: aut certe firmiore animi robore perferamus. Quinetiam illud meam in primis auget admirationem, neminem adhuc aut patrij soli caritate incensum, aut domesticæ laudis dulcedine captum ita fuisse, ut iniquo atque acerbo, quemadmodum decuit, animo adhuc tulerit, Francos, atque Germanos, unde superiora nobis detrimenta illata, & fæda illa quasi iniusta vulnera sunt, veteres rerum suarum scriptores, atque explicatores habere: Italiam verò, unde ad illos omnia ornamenta dignitatis, & subsidia humanitatis manarunt, omni prorsus literarum splendore carere. Itaque magnam mihi iure egregia voluntatis, consiliq̃ laudem meruisse Blondus Foroliuiensis videtur, qui patrum nostrorum memoria primus res omnes Romani labentis imperij scribere est professus. Verū maiora ille multo complexus, quàm præstare homini occupatissimo licuit, nequaquam tantum, quantum oportuit, consequi aut studio, aut diligentia potuit. Nam cum omnium gentium, Regumq̃ bella, motusq̃ colligere, ac mandare memoria voluit, Italiam, quam intentiore ornare studio, atque accuratiore perpolire opera debuit, festinanti propè stylo, ac precipiti quadam, ut ita dicam, industria pertractauit. Etenim cum res grauissimas multas, annorumque descriptionem diligentem omisit, tum quæ scripsit, tanta ubiq̃ breuitate perstrinxit, ut historiam nobis non solum mancam, sed etiam propè orbam attulerit. Sabellicus autem, qui emulatione laudis eius accensus in eodem proxime post illum studio videtur esse versatus, quò altius narrationem repetijt, & latiore gentium, temporumq̃ quasi campo se extulit, eò angustius, atque impeditius vniuersa exposuit. Neque solum Blondum, quod voluit, diligentia laude non superauit, sed scribendi etiam copia inferior, atque elegantia fuit. Quanquam uterque eā eloquentiæ facultatem ad hoc genus scriptionis videtur adhibuisse, ut omnes, qui eiusmodi orationis capiantur illecebris, prorsus à legendo repulerit. Hæc igitur omnia cum ipse mecum animo agitare,

